

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ ΚΙ' Ο ΚΟΥΡΕΥΣ ΤΟΥ

Μιά ημέρα φούργιας. "Όπου ένσκήπτει ό Ούγκώ. 'Η ξαφνική έμπνευσις. 'Ο Ούγκώ γράφει στά γεμάτα. Καί ό κουρεύς κάθεται σ'άναμμένα κάρβουνα. Πώς έξηφανίσθη ό κατάλογος τής πελατείας. 'Η άπελπισία του Μπρασιέ, κλπ. κλπ.

Ο Βίκτωρ Ούγκώ στά 1848 σύχναζε καθημερινώς σχεδόν στό κουρείο κάποιου Μπρασιέ.

Μιά μέρα ένας πελάτης καί φίλος του κουρέα τόν ρώτησε:

— "Ε, πώς πάν ή δουλειές σου;

— Πολύ καλά, φίλε μου, άπάντησε ό Μπρασιέ. Δέν μου μένει καθόλου καιρός από την άδιάκοπη έργασία καί σήμερα δέν ξέρω πώς θά τά καταφέρουν τά παιδιά, γιατί, όπως βλέπεις στον κατάλογο, έχουμε νά χτενίσουμε καμμιά σαρανταριά κυρίες. "Ας είνε καλά οί χοροί...

"Υστερα από λίγες μέρες ό πελάτης αυτός ξαναπέρασε από τό κουρείο του Μπρασιέ καί τόν ρώτησε:

— Πώς τά πήγες προχτές με τους πελάτες σου;

— "Άσε με, σέ παρακαλώ, μη μου ξαναμιλήσης γι' αυτό, φώναζε πεισματωμένος ό κουρεύς. Μόλις έχτένισα τις μισές κυρίες. "Εχασα τόσα χρήματα, κι' αυτό γιά τό χατήρι ένός τρελλού.

— Μίλα καλά. Δέ σέ καταλαβαίνω καθόλου. Ποιανού τρελλού;

— Του Ούγκώ.

— Του Ούγκώ; Καί γιατί άνακατεύεις στην ύπόθεσί σου τόν Ούγκώ; Τί σχέσις ύπάρχει μεταξύ του Ούγκώ καί των πελατών σου;

— "Υπάρχει καί μεγάλη μάλιστα. "Αν δέν πιστεύης, άκουσε καί θά καταλάβης. Μόλις έφυγες, λίγες στιγμές άργότερα, μπήκε στό κατάστημά μου ό Ούγκώ καί κάθησε σ' αυτή την πολυθρόνα. Τουββαλα, καθώς πάντα, την πετσέτα στό λαιμό, πήρα τό ψαλίδι κι' έτοιμαζόμουν νά του κόψω τά γένεια, καί αυτός με μιά άπότομη χειρονομία, κατέβασε τό χέρι μου λέγοντάς μου: «Περίμενε!» Κι' εϋθύς θγάζει ένα μολύβι από την τσέπη του γιλέκου του κι' αρχίζει νά ψάχνεται βιαστικά στις τσέπες του νά βρη χαρτί, αλλά δέν μπορούσε νά βρη πουθενά. Τέλος πάντων βλέπει ένα φύλλο πάνω σ' αυτό τό τραπέζι, τ' άρπάζει κι' αρχίζει γρήγορα νά γράφει. "Εγώ μ' όλη τή βία πού είχα — τί νάκανα; — τόν περίμενα. "Αλλά κείνος χωρίς νά με λογαριάζη άν ζω ή δέ ζω στον κόσμο, μουτζούρωνε όλοένα τό χαρτί καί κάπου-κάπου μόνο σταματούσε δαγκάνοντας τό μολύβι του.

— Γράφε όσο θέλεις, έλεγα μέσα μου, κι' άν μπορέσης νά τά ξαναδιαβάσης, θάσαι τυχερός. Τί μουτζούρες ήσαν εκείνες! Κι' ύστερα σου λένε πώς ό χριστιανός αυτός γράφει καλά!

Τέλος δέν κρατήθηκα καί του είπα γιά νά τόν κάνω νά

άπό την.. μυστηριώδη φίλη σου κι' ένα γράμμα, πού δέν είχες προφτάσει φαίνεται νά τό ρίξης στό ταχυδρομείο... "Ε, λοιπόν. "Ο γραφικός χαρακτήρας καί των δυό ήταν ό ίδιος. Κατάλαβα τότε άμέσως τό παιγνίδι σου καί, μά την αλήθεια, δοκίμασα μιά μεγάλη χαρά, γιατί είχα άρχίσει νά σέ συμπαθώ...

— "Αλήθεια; Έκανε ό Σαντιέ.

— "Ε, βέβαια. Δέν σου κρύβω μάλιστα ότι ζήλευα τρομερά αυτές πού σου... έγραφαν!

— Καί τώρα;

— Τώρα πειά δέν τις ζηλεύω... του άπάντησε ή Μαντό φλερύ. Τις εϋγνωμονώ μάλιστα, γιατί άν δέν ύπληρχαν αυτά τά ψεύτικα ραβασάκια, δέν θά βρίσκαμε, δίχως άλλο, την αληθινή αγάπη...

Κ' ή όμορφη Μαντό, κλείνοντας τά μάτια, του πρόσφερε τά χείλη της.

ΜΑΡΣΕΛ ΑΣΑΡ.

συνέληθ:

— Είμαι στους όρισμούς σου, κ. Ούγκώ.

— "Ενα λεπτό άκόμα καί τελείωσα, μου άποκριθηκε.

"Αλλά τό λεπτό δέν τελείωνε κι' εγώ στεκόμουν εκεί όρθός με τό ψαλίδι στό χέρι, κατακόκκινος από τή στενοχώρια μου. Αυτός όμως έξακολουθούσε τή δουλειά του έγραφε, σταματούσε, σήκωνε κάποτε ψηλά τά μάτια του σαν... σεληνιασμένος!

— Με συγχωρείτε, κύριε, του ξαναείπα, σήμερα έχω μεγάλη έργασία καί θιάζομαι.

— "Α! Βιάζεσαι; μου κάνει. Κι' εγώ θιάζομαι.

Κι' άνοιξε την πόρτα νά φύγη.

— Τό καπέλλο σας, κύριε, του φωνάζω. Ξεχάσατε τό καπέλλο σας.

— "Εχεις δίκη, μου είπε χαμογελώντας, τό λησμόνησα. Πήρε τό καπέλλο του κι' έφυγε χωρίς νά κόψη τά γένεια του.

— Παιδιά, μη χάνουμε λεπτό, φωνάζω τότε στους ύπαλλήλους μου. Θά πάτε άμέσως στά σπίτια πού θά σας στείλω εγώ. Κυττάξτε τόν κατάλογο. Μά πού είνε; Δέν άκούτε;

Πού τόν έβάλατε τόν κατάλογο;

— Κύριε, ήταν άπάνω στό τραπέζι, μου λέγει ένας μικρός ύπάλληλος.

— Είσαι βέβαιος γι' αυτό πού λές;

— Τόν έβαλα εγώ με τά χέρια μου.

— "Ω! συμφορά μου! Αυτό μου έλειπε άκόμα! "Επάνω στον κατάλογό μου έγραφε ό Ούγκώ; Καί πήρε τόν κατάλογό μου στην τσέπη του μαζί με τις μουτζούρες πού είχε γραμμένες πάνω του!

Καταλαβαίνεις τώρα, φίλε μου, πώς έχασα τόσους πελάτες μου;

— "Ησύχασε, καλέ μου Μπρασιέ, του λέει ό φίλος του πού ήταν άνθρωπος γραμματισμένος καί θαύμαζε πολύ τόν Ούγκώ. "Αν δέν θρισκόταν εκεί εκείνη τή στιγμή τό μικρό κομμάτι του χαρτιού, νάσαι βέβαιος πώς ή γαλλική ποίηση θάχανε τούς καλύτερους έσως στίχους της. "Ε-

κείνη την ημέρα έγινες, χωρίς καί σ' νά τό θέλης, ό έκτακτος συνεργάτης του Βίκτωρος Ούγκώ, κι' αυτό δέν είνε μικρό, νομίζω...

***

"Ο Βίκτωρ Ούγκώ ήταν πολύ γενναιόδωρος. Καθώς ήταν, λοιπόν έπόμενο, εϋνώρισε πολλές φορές τήν άχαριστία. Κάποτε συνάντησε στό δρόμο ένα φίλο του, στον όποιο είχε κάμει πολλές ευεργεσίες καί πού του είχε φερθή πολύ άχαριστα. "Ο φίλος του αυτός, μόλις τόν είδε, προχώρησε κατ' εϋθειαν έπάνω του, σ' νά μην είχε συμβή τίποτε, καί του έτεινε τό χέρι. "Ο Ούγκώ, θέλοντας νά τόν άποφύγη, έκαμε πώς δέν τόν άντελήφθη.

— Κύριε Ούγκώ, του φώναζε ό άχάριστος.

"Ο Ούγκώ γύρισε πρós τό μέρος του.

— Καλημέρα σας, κ. Ούγκώ.

— Καλημέρα σας.

— Γιατί δέν μου δίνετε τό χέρι σας;

— Τί νά τό κάμετε, άφού είνε... ά δ ε ι ο ; του άπάντησε σαρκαστικά ό Ούγκώ.